Capella de la Mare de Déu dels Desemparats

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofer"

Víctimes: arrbre,farola i jo, si hi hagués estat

Passeig abans, ara és per a tot.

esteve@roure.cat www.roure.cat

03/06/2019 nº 131

PARAFRASEJANT

El cavall d'en Jordi

Deu fer un parell de mesos que en Jordi va morir. En Jordi era un noi - devia tenir tres o quatre anys menys que jo, que d'aquí a un mes en faré setanta-set – que li agradava molt gaudir de la vida amb coses que fins i tot li representessin un risc, no en tenia mai prou. Era molt extrovertit i simpàtic. Quan ens trobàvem m'agradava parlar amb ell llarga estona, del que fos. Una vegada que anàrem a Port Aventura, volia tornar a pujar al Dragon Kan; jo no vaig seguir les recomanacions – tenir el cap recolzat amb tensió al reposador – i en baixar de poc em desmaio.

Una de les afeccions d'en Jordi era el seu cavall *Cariñoso,* el tenia des de molt jove, es pot dir que fou el seu primer amo. Solia anar a passejar amb ell, penso que cada dia. Contava meravelles del seu cavall, de la seva intel·ligència i de molts detalls que jo en aquells moments no m'escoltava amb gaire atenció i ara no recordo prou bé; em sap greu. El que sí recordo és que li donava les ordres en castellà i li parlava mentre l'acaronava; l'animal havia estat domat en aquesta llengua, penso que era andalús. Quan a en Jordi ja li faltaven facultats i li costava pujar sobre el cavall, aquest en adonar-se'n, s'ajeia a terra per facilitar l'acció al seu amo i quan fins i tot tenia dificultats per caminar, el cavall el seguia i l'empenyia suaument amb el morro. Extraordinari!

Diuen els familiars d'en Jordi que el cavall es morirà, no menja i no es mou mai del mateix racó; no pot suportar la falta del seu amo i amic. Dic amic perquè *Cariñoso* només es relacionava amb en Jordi, quan estaven junts eren com una sola cosa, com allò que diu l'església sobre el matrimoni, però de veritat. I *Cariñoso* s'ha mort de pena!.

El silló

No he trobat en cap diccionari la paraula "silló", sí que hi he trobat: butaca, sellonera, poltrona i altres. Quan els fills per Nadal del 2005 em varen regalar una pantalla plana i un teclat nou em digueren:

- Has de canviar la butaca, que aquesta és impresentable -- quasi m'ho exigiren.

En no trobar cap butaca que em faci el pes, he deixat passar els dies, com faig moltes vegades quan una cosa no em satisfà o no em surt com voldria. Fa pocs dies en veure a Les Aulines els "sillons" de quan era petit, vaig decidir adaptar-ne un com a butaca per a l'ordinador. Hi he posat rodes i els he envernissat.

Aquests "sillons" tenen més de 70 anys. Són els clàssics "sillons" fets de canya de bambú, tireta de vímet i altres materials similars; amplis, amb recolzabraços i l'espatllera molt alta. Quan jo era petit m'asseia en un d'aquestos "sillons" i donava cops de cap a l'espatllera per marcar el ritme mentre cantava. Bé, no crec que marqués el ritme, la qüestió era fer el moviment amb el cap, endavant i endarrere d'una forma continuada. Portava els cabells tallats a la romana -- llargs quasi fins a mitja galta i amb un serrell fins a les celles -- i amb el vaivé els cabells seguien el ritme. El pare solia dir-me: Et caurà el cap!

Cap butaca, per impressionant que fos, podria satisfer-me més que el "silló" de quan era un infant. A l'hivern solíem apropar els "sillons" al voltant de l'estufa que estava situada en un racó de la galeria i sovint, la meva germana o jo ens cremàvem els genolls, per acostar-nos-hi massa.